

Tai Hoa Cả Đời

Contents

Tai Hoa Cả Đời	1
1. Chương 1: Tôi Chuẩn Bị Phá Hoại Cậu Cả Đời	1
2. Chương 2: Tổ Thích Tiết Thiệu	2
3. Chương 3: Thổ Lộ Thành Công	3
4. Chương 4: Kết Cục Tốt Đẹp	5

Tai Hoa Cả Đời

Giới thiệu

Đúng, tôi tên là Trần Viên Viên, nhưng tuyệt đối không phải mỹ nữ tuyệt thế nghiêng nước nghiêng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tai-hoa-ca-doi>

1. Chương 1: Tôi Chuẩn Bị Phá Hoại Cậu Cả Đời

Đúng, tôi tên là Trần Viên Viên, nhưng tuyệt đối không phải là mỹ nữ tuyệt thế nghiêng nước nghiêng thành, kinh động lòng người kia. Tôi mắt tròn, mặt tròn, eo tròn, chân tròn, cái tên đặt ra tương đối danh xứng với thực, tuy rằng tôi và mỹ nhân loạn thế “Trần Viên Viên*” kia quả thật tám sào tre cũng không nhập thành một, nhưng có một điểm chúng tôi giống nhau là —— hại nước hại dân.

ba cách nhìn của Phật giáo gồm có hữu quan, không quan và trung quan [Wikipedia]

Cố Minh Sâm, cái tên nham hiểm này!

Bốn tiểu thư sẽ không để yên cho cậu, tôi chuẩn bị phá hoại cậu cả đời!

Trong lòng tôi thầm oán.

Nhưng câu nguyên rủa này thật sự linh nghiệm, bởi vì bắt đầu từ ngày đó, tôi lên tiểu học, trung học, thẳng đến cao trung hiện tại, đều cùng trường với Cố Minh Sâm, hơn nữa hai nhà còn rất có duyên mà ở đối diện

nhau.

Bắt đầu từ ngày đó tôi nghiêng răng nghiêng lợi, luôn không ngừng phá hoại cậu ấy đến giờ.

2. Chương 2: Tổ Thích Tiết Thiệu

Thư viện.

Tôi tính thời gian còn 24 ngày nữa là thi đại học, rồi lại nhìn bài toán không gian vector trước mắt mà chờ đến mất kiên nhẫn, mình cứ làm theo Cố Minh Sâm thôi, trong lòng tôi thở dài một hơi.

Từ tiểu học đến cao trung, Cố Minh Sâm vẫn là gia sư miễn phí của tôi, bằng không dựa vào bản thân và diện mạo của tôi có thể so sánh với chỉ số thông minh, tuyệt đối thì không biết trọng điểm gì, chỉ là...đại học lại càng không chắc chắn.

Hiện tại tôi không còn sức học hành rồi.

Tôi bĩu môi, vươn ngón trở nhẹ nhàng chọc chọc người đối diện luôn tay cầm bút, tôi thấp giọng nói ra chuyện rối rắm trong lòng đã lâu, “Tổ thích Tiết Thiệu.”

Tuy rằng Cố Minh Sâm mọi mặt đều hoàn mỹ đến nỗi khiến tôi thua một bậc từ nhỏ đến lớn, nhưng tôi vẫn thân thiết mà coi cậu ấy là một loại “khuê mật” (bạn thân), tôi chấp nhất cho rằng, chúng tôi đều là mặc cùng một cái quần lớn lên, mặc dù hồi nhỏ mỗi lần tôi làm xong chuyện xấu, lúc muốn cấu kết lòi kéo cậu ấy, cậu ấy luôn vứt đi mối quan hệ giữa chúng tôi một cách triệt để.

Cố Minh Sâm mặt không biểu cảm mà liếc tôi một cái, sau đó tiếp tục vùi đầu tính toán công thức soàn soạt, nhưng tôi hiển nhiên thấy rõ, sương mù mờ mịt trong mắt cậu ấy, rất là dày đặc.

Tôi hơi nhíu mày, thăm nghĩ người này lại show man, dựa vào kinh nghiệm nhiều năm đi theo sau Cố Minh Sâm làm người hầu của tôi, ánh mắt của cậu ấy càng mờ mịt thì chứng tỏ cậu ấy càng để ý, bởi vì linh hồn của cậu ấy đã xuất ra ngoài, đi hỏi hư không...

Tôi cẩn thận quan sát đến cả biểu cảm sâu xa của cậu ấy, đoán rằng lần này cậu ấy cần dùng bao nhiêu thời gian để phản ứng.

Có lẽ tôi thường ở cùng Cố Minh Sâm, cho nên đã bỏ qua chỗ sáng nhất trên người cậu ấy, sau khi tôi nhìn chăm chăm như vậy, chỉ muốn đẩy gọng kính tự đáy lòng cảm thán một câu: Emma, Titanium Flash của cậu làm mù mắt con chó của tớ rồi! (cảm ơn cô Thổ đã dịch giúp câu này)

(*) Titanium Flash là một loại xe

Cố Minh Sâm là một người rất chú trọng, áo sơ mi nhất định phải thay hằng ngày, bàn học phải gọn gàng, thậm chí có một lần tôi vô ý kéo ra ngăn tủ của cậu ấy, tôi phát hiện tất cả đầu bút đều hướng về một phía! Tôi theo bản năng suy nghĩ xấu xa, người này không chỉ có chứng nghiện sạch sẽ, chắc chắn còn mắc chứng OCD (rối loạn ám ảnh cưỡng chế) !

Giờ phút này, tôi nhìn đôi mắt lưu ly muốn nói lại thôi còn hơn cả phụ nữ của cậu ấy, đôi môi mỏng gợi cảm, chiếc mũi anh tuấn, đừng nói nốt ruồi đen, ngay cả một điểm đen cũng không có trên khuôn mặt trắng nõn... Tôi trông mà thèm thuồng đến nỗi muốn vươn móng vuốt cào một cái!

Như là bị tia X quang của tôi bắn chiếu mà có chút mất tự nhiên, Cố Minh Sâm rút cuộc nâng lên cái đầu cao quý của cậu ấy, dùng ánh mắt quanh năm không tiêu tan sương mù của cậu ấy nhìn tôi một giây rồi nói, “Làm gì?”

Có lẽ gần đây đọc tiểu thuyết hơi nhiều, vì thế trong đầu óc đáng khinh của tôi lại xuất hiện hai chữ “Làm cậu” tà ác!

Tôi chớp chớp đôi mắt to tròn, đối với ánh mắt sương mù dày đặc không đáy của Cố Minh Sâm, tôi có cảm giác khác thường nói không ra lời, tôi nuốt nước bọt, lặp lại lời nói ban nãy, “Tớ thích Tiết Thiệu.”

Lúc này trên mặt Cố Minh Sâm rốt cuộc có chút biểu cảm, cậu ấy liếc xéo tôi một cái, làm như còn mang theo vài phần chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, ngay lúc tôi cho rằng cậu ấy sẽ mở miệng dạy bảo tôi “Đã có anh chàng đẹp trai ở đây, học tập chăm chỉ đi...”, cậu ấy đột nhiên ông nói gà bà nói vịt thốt ra một câu, “Cậu có thể so sánh với công chúa Thái Bình ư?”

(*) bạn nam sinh mà Viên Viên nói là thích có cùng tên với Tiết Thiệu, chồng của công chúa Thái Bình.

Tôi chưa kịp phản ứng mà sững sốt một lúc, tôi chợt nghĩ rằng, Cố Minh Sâm không nên học Lý, cậu ấy nên học Văn đi, coi cái tư duy nhảy cóc này...

Chỉ có điều đối với lời nói khiêu khích, nhất là lúc tổn thương đến vấn đề nhân cách, lần nào hình cung phản ứng lại của tôi đều rất mau lẹ, “Tớ béo hơn bà ấy!”

Trông thấy lông mày nhướng lên và khoé miệng hơi run rẩy của Cố Minh Sâm, trong phút chốc tôi liền hối hận, trong lòng vả vào mồm dừ dội, ỉ lạnh mồm lạnh miệng! Cho mi muốn so sánh với công chúa Thái Bình! Mi đồ ngốc này, có thể so với bộ ngực thôi...

Nói đến thật đáng buồn, Trần Viên Viên, cái tên này mang đến ưu đãi duy nhất cho tôi chính là, bộ ngực cũng tròn, hơn nữa rất đầy đặn.

“Tớ thật sự thích Tiết Thiệu, tớ nhắm cậu ta nhắm rất lâu...” Tôi nheo đôi mắt, giống như muốn chảy nước bọt mà nhìn Cố Minh Sâm, hy vọng cậu ấy có thể dùng thân phận “khuê mật” của tôi mà giúp tôi đánh vào bộ đội quân địch, sau đó để tôi đoạt lấy quân kỳ! Bởi vì người theo đuổi Tiết Thiệu không ít, cậu ta và Cố Minh Sâm là hai hot boy của trường chúng tôi, hơn nữa là hai nhân vật giống như thần linh, lần nào thi cử cũng xếp hạng nhất ngang nhau.

Tiếc rằng tôi không lọt vào mắt xanh của vị đại thần này, ngay cả ngó đến tôi cũng chưa có một lần, Cố Minh Sâm gơ tay nhìn đồng hồ, “Sắp vào học rồi, đi thôi.” Nói xong cậu ấy bắt đầu tự thu dọn đồ đạc.

Đối với phương thức coi nhẹ đồng bào của Cố Minh Sâm, tôi đương nhiên rất bất mãn, nhưng tiết đầu tiên là của Diệt Tuyệt sư thái, có đánh chết tôi cũng không thể đến muộn đâu, bởi vì Diệt Tuyệt sư thái là mẹ già thân yêu của tôi, nếu tôi có chút lòng phản kháng với tiết học của bà, về nhà bà tuyệt đối sẽ chặt xương cốt và chân tay của tôi.

Tôi ôm sách vội vàng đuổi theo Cố Minh Sâm đã đi rất xa, lúc này tôi không còn xoắn xuýt ba bốn lần mới nhắc tới người nhớ nhung suốt đêm, “Tớ thích Tiết Thiệu.”

Bây giờ Cố Minh Sâm rốt cuộc đã chịu để ý tới tôi, cậu ấy từ từ xoay đầu nhìn tôi, sương mù trong mắt còn chưa tan đi, hơn nữa dường như còn kèm theo một tí phản cảm, “Cậu ta không thích hợp với cậu.”

Dựa theo lý luận “Lời nói của Cố Minh Sâm đều là chân lý” của nhiều năm qua, tôi nên không chút do dự mà tin tưởng Đảng, đi theo Đảng! Nhưng lần này, tôi có lòng phản kháng, đối diện với khuôn mặt mỗi ngày đều có người gửi thư tình kia, tôi cười sáng chói, “Tớ thật sự thích cậu ta mà...” Bóng cây đầu hạ trên con đường nhỏ, tiếng cười trầm bổng của tôi như chuông bạc, tôi giẫm lên những bóng cây in trên con đường, chạy mau lẹ đến ngay phía sau Cố Minh Sâm.

Không nhìn thấy vẻ mặt của cậu ấy, cũng không muốn suy nghĩ nữa, nhưng mà, ha ha, tôi là một cô béo linh hoạt!

3. Chương 3: Thổ Lộ Thành Công

Tan học, Cố Minh Sâm đẩy xe, chúng tôi giống như thường ngày chuẩn bị cùng nhau về nhà, nhưng hôm nay dường như cậu ấy thiếu thiếu gì đó, gần như im bất chẳng nói chẳng rằng, thế nhưng sau khi tôi nhỏ giọng nói câu “Tớ thổ lộ rồi, hơn nữa cậu ta đã bằng lòng” với Cố Minh Sâm, cậu ấy lại đột nhiên ngẩng đầu nhìn tôi, sương mù trong mắt...không, đó không thể gọi là sương mù, phải gọi là bệnh đục tinh thể mới đúng!

Khi tôi đang còn ngạc nhiên với phản ứng quá khích của cậu ấy thì Tiết Thiệu đi tới, cậu ta là một thiếu niên như ánh mặt trời, âm thanh mát lạnh giống như vẻ cổ mở lạnh lẽ của con người cậu ta, “Minh Sâm, cảm ơn cậu trước kia đã chăm sóc Viên Viên, sau này tôi sẽ tự mình đưa Viên Viên về nhà.”

Cố Minh Sâm không nói gì, nhưng cậu ấy phát huy bản chất mặt lạnh, tôi nhạy cảm thấy được nhiệt độ xung quanh hạ thấp không ít, vào mùa hè, thật đúng là mát mẻ nha, tôi đang muốn nói gì đó với Cố Minh Sâm thì cậu ấy lại phớt lờ chúng tôi, rất không phong độ mà chạy xa tít.

Ngọn gió ngang ngược thổi qua, thiếu chút nữa tung lên làn váy căn bản không nhìn thấy vòng eo của tôi, hôm nay mặc nó vì muốn làm dáng.

Tôi nhìn bóng lưng bất khuất của Cố Minh Sâm, tưởng tượng có một ngày mình trở nên mạnh mẽ, đập cậu ấy một cước dưới lòng bàn chân, cho cậu ngông cuồng này! Cho cậu kiêu ngạo này!

...

Buổi tối lúc sắp đi ngủ, di động rung rung mấy tiếng, tôi cố sức mở đôi mắt nhỏ, ngo ngoáy để nó to thêm một chút, tôi nghĩ rằng, ai mà khốn nạn như vậy vào lúc này lại quấy rầy cô nương nhận tín hiệu của Chu Công.

Tôi mơ mơ màng màng nhìn kỹ, phát hiện là Tiết Thiệu gửi tới, dừng tưởng rằng đã muộn thế này còn quần quýt gì đó, hay nói lời tình ý dịu dàng, Tiết Thiệu chỉ gửi qua năm chữ đơn giản, “Hợp tác vui vẻ nha ~”

Nhất là cái dấu ngoặc ngoằn ngoèo cuối cùng kia, thật là dụ dỗ trái tim người khác, nếu người nào đó cũng có thể gửi cho tôi như vậy thì tốt rồi, nhưng mà nghĩ đến cái gã không hiểu tình cảm kia, tôi lạnh lùng rùng mình một cái, ôi, hay là thôi đi, mùa xuân của anh chàng man show không bắt đầu dễ dàng thế.

Khụ khụ, có muốn hỏi tôi làm sao cấu kết với vị đại thần Tiết Thiệu này không, cái này giống như tôi ở ru rú trong nhà vào mùa hè nóng nực, không ra ngoài thì sống chết cũng không gọi đầu, giống như không gọi đầu thì sống chết cũng không ra ngoài, tất cả đều là hằng số, chẳng qua thời cơ chưa tới...

...

Sáng sớm, tôi bụng đói đến trường, chờ cướp đoạt bữa sáng tình yêu của Cố Minh Sâm, quả nhiên, hoa hậu giảng đường Lâm Tử Linh rất đúng giờ mang bữa sáng tới, trông thấy gương mặt Lâm Chí Linh của cô nàng kia, đáng người yếu ớt của Lâm Đại Ngọc, tôi âm thầm cảm thấy người nào đó rất tinh mắt, nhưng có tinh mắt đi chăng nữa, hiện tại phúc khí cũng chỉ có thể từ tôi mà được hưởng thụ.

Em gái Đại Ngọc khê khàng nói mấy câu với Cố Minh Sâm rồi rời đi, đáng về gái ngoan khúm núm khiến đồ ăn không ngồi rồi như tôi cũng sốt ruột thay cô ấy, bữa sáng tình yêu này đã đưa tặng hơn nửa năm trời, một câu thổ lộ cũng chưa nói, quan hệ giữa hai người vẫn dừng lại ở tình bạn trong sáng, cứ thế nữa, tám năm kháng chiến cũng tuyệt đối không phải là thần thoại đâu...

Bữa sáng tình yêu đặt bên tay trái Cố Minh Sâm, cậu ấy đang cầm một quyển sách từ vụng tiếng Anh, tôi nghĩ cậu ta là đứa nhỏ học giỏi như vậy nhất định sẽ không lãng phí thời gian hoàng kim vào buổi sáng mà đi ăn bánh bao, vì thế tôi luyện thành thói quen mà vươn đôi tay mập mập về phía hộp đồ ăn định chớp lấy.

Lúc còn cách hộp đồ ăn 0.01 cm, Cố Minh Sâm liền giành lấy nó, trong lúc tôi trợn mắt há mồm, cậu ấy cầm một chiếc bánh bao trắng mềm bỏ vào trong cái miệng anh đào nhỏ của cậu ấy, tôi không cảm lòng nổi mà nuốt nước bọt.

“Thế nào, bạn trai cậu không chuẩn bị bữa sáng cho cậu sao?” Cậu ấy không mặn không nhạt nói.

Tôi ngưng ngưng thu bàn tay về, thăm mắng cậu ấy keo kiệt không độ lượng, hơn nữa câu kia nghe thế nào cũng có tí chua nhỉ?

Tôi ném hai quả long não cho cậu ấy, bụng tôi trống rỗng trải qua cả buổi sáng, chuông tan học vang lên, tôi liền lao nhanh về phía căn tin.

...

“Nghe nói Cố Minh Sâm có bạn gái!” Một cô nàng nhiều chuyện nói với vẻ thần bí.

“Thật hay giả?” Một cô khác mở to mắt kinh ngạc.

“Đúng vậy, đúng vậy, không tin thì cậu xem đi, hiện tại hai người cũng nắm tay rồi.” Một cô nàng nào đó khẳng định một trăm phần trăm.

Theo hướng ngón tay của cô nàng nhiều chuyện, tôi thấy em gái Đại Ngọc về mặt thẹn thùng ngồi sát bên cạnh Cổ Minh Sâm, mà bạn học Cổ Minh Sâm thân là vai chính lại chẳng có biểu cảm gì trên khuôn mặt.

Bạn học ngồi một bên khó tin nói câu, “Thật không dám tin, lại là cô ta...”

Đúng vậy, thật không dám tin nổi, sáng nay tôi còn bận tâm lo lắng cho em gái Đại Ngọc, ai dè tới trưa lại câu được hoàng tử rồi, cái miệng tai vạ này của tôi thật nói cái gì chuẩn cái đó.

Tôi không thể nói rõ cảm giác bây giờ, rất loạn, rất phiền, có chút trống rỗng, giống như thứ gì đó sắp không giữ được.

Đương nhiên, không chỉ mình tôi có loại cảm giác này, còn có Tiết Thiệu ngồi đối diện tôi.

Cậu ta khẽ nhú mồm liếc tôi một cái, lần đầu tiên tôi trông thấy ánh mắt trong sáng rực rỡ của anh chàng này nhuộm màu buồn bã, chỉ liếc một cái, giữa chúng tôi không cần nói cũng biết, trong lòng đã rõ ràng.

Ngay sau đó, tôi làm ra một hành động kinh người.

4. Chương 4: Kết Cục Tốt Đẹp

Tôi hẹn em gái Đại Ngọc thi đấu bóng rổ, một chơi một đơn độc, ai đưa bóng vào rổ trước coi như thắng.

Nữ sinh đánh bóng rổ, đơn giản cũng chỉ có ba trọng điểm: bắt, cào, móc. Nếu thêm ba điểm nữa, đó chính là: mau, chuẩn, mạnh.

Dù sao đây cũng coi như là kỹ thuật sống, điều chú trọng chính là tiên hạ thủ vi cường (ra tay trước thì chiếm được lợi thế).

Khi em gái Đại Ngọc vì gặp nạn ỉu xìu ngã xuống, tôi cũng bị một đồng minh nào đó không nói đạo nghĩa mà dùng banh đập đầu choáng váng, đầu đầy sao nằm xuống.

Trước mắt là một mảng mơ hồ, ánh nắng mùa hè chói đến mức loá mắt, đôi mắt tôi vốn đã nhỏ lại tròn lúc này chỉ có thể mở ra một đường kẻ nhỏ, sau đó một bóng dáng hoang mang điên loạn dường như bay về phía tôi, sau đó một hơi thở ấm áp lại trong lành bao chặt lấy tôi.

“Viên Viên, Viên Viên, cậu thế nào rồi? Có thể nói chuyện không?” Là giọng nói lo lắng hiếm có của Cổ Minh Sâm.

Tôi cố sức túm lấy chiếc áo sơ mi trắng của Cổ Minh Sâm, móng vuốt tròn đen không khách khí in lên chiếc áo, tôi khinh bỉ liếc qua Tiết Thiệu đang ân cần ở một bên, gã đồng minh không nói đạo nghĩa này, cô nương đây không giáo huấn cậu một tí thì đúng là có lỗi với cơ thể tròn vo này!

Tôi ôm ngực, ngón tay run rẩy chỉ vào hai người đang ôm nhau không coi ai ra gì, dùng giọng nói cực kỳ suy yếu ra vẻ bị thương mà nói với Cổ Minh Sâm, “A, tiểu tam, trong cuộc đời tớ lại xuất hiện tiểu tam...”

Tôi tưởng rằng tốt xấu gì cũng dựa vào quan hệ khuê mật nhiều năm, Cổ Minh Sâm sẽ xắn tay áo lòng đầy căm phẫn mà xông lên đánh đối uyên ương số khổ Tiết Thiệu và Lâm Tử Linh, nhưng tôi vừa nhắc đầu lên, chỉ thấy khoé miệng Cổ Minh Sâm không ngừng run rẩy, và biểu cảm thần thờ “Nếu tớ tin cậu thì tớ chính là đồ ngốc” trên khuôn mặt.

Tôi bất đắc dĩ so sánh “tư chất trời ban” của mình và em gái Đại Ngọc, tôi yếu ớt nhìn về phía Cổ Minh Sâm mà chứng thực, “Cậu không thấy Lâm Tử Linh rất có tư chất làm tiểu tam sao? Chẳng lẽ tớ...” Tôi hết sức vui sướng, theo bản năng cảm thấy hoá ra bề ngoài của mình vẫn chưa hết thuốc chữa.

Cổ Minh Sâm tàn nhẫn ngắt ngang mơ mộng của tôi, “Tớ chỉ cảm thấy cậu rất có bản tính gây hoạ mà thôi.”

Tôi bày ra vẻ mặt thối nhìn Cổ Minh Sâm, “Cậu đi chết đi!”

Cố Minh Sâm khinh thường, “Có thể lớn tiếng kêu gào như vậy, xem ra cậu không sao nhỉ?”

Tôi lập tức nhớ tới việc chính, đem vết bầm bị Tiết Thiệu đập trúng cho Cố Minh Sâm xem, trừng mắt tố cáo, “Tiết Thiệu đập đấy.”

Trong mắt Cố Minh Sâm hiện lên một lớp sương trắng, lông mày nhướng lên, vẻ mặt khó tin.

Tôi lập tức bày ra biểu tình con chó trung thành nhất, đáng thương nhất, vô tội nhất, thiếu chút nữa nói câu “Xin xem khuôn mặt trung hậu thành thật của tớ”.

Đôi mắt Cố Minh Sâm quả nhiên tối sầm lại, sắc mặt trở nên hung ác nham hiểm muôn phần, cậu ấy nhẹ nhàng đặt tôi xuống, rồi tìm Tiết Thiệu tính sổ!

Trông thấy Cố Minh Sâm dùng trình độ karate đai đen, dễ dàng đánh Tiết Thiệu đến nổi mặt mũi bầm dập, tôi âm thầm sẵn sàng đồng thời rất khâm phục tài năng xuất chúng của khuê mật.

Tiết Thiệu bị đánh đau muốn chết, trong lòng không nhịn nổi, cậu ta lập tức ôm đầu đầu hàng, “Đừng đánh, đừng đánh, là tôi lỡ tay, hơn nữa, Trần Viên Viên cậu có dám nói sáng nay khi chúng ta bày mưu cậu không có hưng phấn sắp đặt màn anh hùng cứu mỹ nhân này không?”

Trong chớp mắt Cố Minh Sâm xoay người nhìn về phía tôi, trong mắt tràn ngập sương mù.

Ngay lúc ấy tôi còn chưa kịp phản ứng, trạng thái vẫn còn hai mắt toả sáng, nhếch môi kích động, bị ánh mắt lạnh giá của Cố Minh Sâm đâm thẳng, tôi tròn mắt.

Giờ phút này chỉ có hai ý nghĩ không ngừng quanh quẩn đầu óc tôi, thứ nhất là: xong đời rồi, mình đã bị bại lộ! Thứ hai càng quan trọng hơn: Tiết Thiệu, cậu là tên phản bội “tử đạo hữu bất tử bần đạo*”!

(*) bạn bè có chết cũng không sao, mình sống là tốt rồi.

Cho nên nói, mình quân nhất định không thể thoả thuận quá dễ dàng, nhân phẩm của đối phương rất quan trọng.

Tôi hung tợn nhìn chòng chọc Tiết Thiệu, “Cậu phản bội tổ chức!”

Lúc này Tiết Thiệu đã là lợn chết không sợ nước sôi, “Bởi vì cậu là một tai hoạ!”

Những lời này gần như thức tỉnh tôi, đúng, tôi là một tai hoạ, siêu cấp tai hoạ ...

Bên kia, đôi mắt Cố Minh Sâm đã hoàn toàn trở thành đục thủy tinh thể, cậu ấy hung dữ nhìn tôi, “Trần Viên Viên, cậu không thấy cậu nên giải thích một chút sao?”

Tôi nhắm chặt hai mắt, biết rằng bây giờ kế hoạch bỏ chạy bằng đường bộ đã không thể thực hiện, vì thế tôi mở đôi mắt nhỏ, nhoeo miệng cười nịnh nọt, bắt đầu ra sức bịa chuyện, “Kỳ thật, sự việc là thế này...”

Hai phút sau, Tiết Thiệu đen mặt, khoé mắt co rút nhìn tôi, tôi biết, là vì tôi khất hoạ cậu ta rất hèn hạ, hơn nữa tình tiết phát triển quả thật khá ly kỳ, rất nhiều chuyện còn cần phải xác minh.

Cố Minh Sâm căng ra khuôn mặt tê liệt, âm thanh cứng nhắc không gọn sóng, tôi nhạy cảm nhận ra áp khí bên cạnh thấp mấy phần, “Cậu có thể tiếp tục bịa đặt, nhưng mà cậu hiểu...”

Đúng vậy, tôi hiểu, tôi quả thực rất hiểu!

Mỗi lần tôi làm xong chuyện xấu, khi muốn kéo Cố Minh Sâm cùng chết, cậu ấy sẽ dùng những từ này để từ chối, nhưng chúng tuyệt đối không lừa tôi, cậu ấy thật sự để tôi hiểu, người này vẫn mười mấy năm như một ngày mà đi tố cáo, cho dù tuổi tác trí tuệ lớn dần, nghi phạm vẫn ấu trĩ như thế, người này luôn có thể bày ra dáng vẻ chính nghĩa đến nhà tôi vạch trần tội trạng của tôi trước mặt Diệt Tuyệt sư thái!

Tôi biết rõ hậu quả nếu tôi lừa gạt lúc này, vì thế tôi nhả mặt nhịu mày lại dè dặt, còn mang theo chút ngượng ngùng nói ra toàn bộ, “Sự việc thực ra là thế này...”

Ba phút sau, Cố Minh Sâm cười như không cười mà nhìn tôi, điềm tĩnh đứng tại chỗ, “Không phải cậu đã đây chỉ khí nói rằng muốn phá hoại tớ cả đời sao?”

Tôi thề, phản ứng trong cuộc đời tôi tới giờ chưa từng nhanh như vậy!

Hơn nữa tôi cảm thấy Cố Minh Sâm man show này, hôm nay đẹp trai nhất!

Hai mắt tôi phát sáng chạy lấy đà, giống như bay nhào vào trong lòng Cố Minh Sâm, tôi cảm giác rõ ràng người này vì cân nặng của tôi mà lao đảo về sau hai bước, nhưng cậu ấy vẫn ôm tôi rất vững vàng, tôi như gấu túi quần lấy cậu ấy, ánh nắng mùa hè sau lưng chưa từng sáng rực như vậy!

-Hết-

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tai-hoa-ca-doi>